

1. Будење, 8 април 1989, пред изгрејсонце, кога росат сончевите зраци

Се буди од пријатното чувство дека му се крева. Сонлив, го чувствува неговото затврднување и, задоволен, го стега со раката - отпорот на сите тие жили, мускули и кожинки, станува поцврст и Ангел Биков веќе не може да го престегне: колку повеќе го стега, толку посилено го чувствува болниот отпор. Му се чини со него, во ваква надрнкана состојба, боженствена и неочекувана, би можел да скрши орев. Ужива во чувството дека го држи така цврст, голем, огромен, топол од некои внатрешни струења, од што ли, или пак од штотуку завршениот сон. Убаво му е дека низ телото му се полнат со крв ситните капилари и дека со нив повторно расте, се тегне, се грутчи по одделни делови од телото неговата машкост.

Дури тогаш забележува: Љубов Алексеевна лежи крај него. Девојката спие гола, како секогаш впрочем, и дише со отворена уста. Тој ги чувствува на себе остатоците од нејзиното дишење, жешки и со вкус на оставена цигара. Тоа го потсетува на мирисот на воздухот во „Идадија“ во некое августовско попладне, кога сите дишат на шкрги, надвор, на тротоарот, а тој се лади со пиво во кошот од кафеаната уживајќи во запарата и обилното течење на потта. Тогаш воздухот како да крчка под забите од опориот вкус на цигарите што догоруваат. Само што таму ја нема Љубов Алексеевна, најубавата девојка на светот!¹

Како да доаѓа на себе од сонот и првичното изненадување: па тоа Љупче навистина лежи до него, како и секогаш гола и собрана во клопче! Во таа рана априлска мугра, кога во Москва сонцето повеќе се чувствува отколку што се гледа, Љубов Алексеевна е нестварна: нејзината кожа е уште побела, чиниш млеко, составена од долги, најдолги свилени нишки. Тоа и не е кожа, туку свила од петнаесет рубли метар, што под раката се собира во мало топче, кое потоа, кога ќе се пушти наеднаш, се шири на сите четири страни на светот; па тие нејзини цицки - кога првпат, дамна, пред едно или две столетија, така му се чини, помина со прстот нежно преку нив, мислеше дека допира клопче од сончевина.² Сега, тркалести и попрскани со првите зрнца на денот што се раѓа, тие го мамат само за едно: да го стави меѓу нив и нежно и долго, господи, што може подолго, да го трие бавно, што побавно, чудејќи се при утринската светлина колку тој е модер и црн, сиот испресечен со темносини жилички исполнети со жешка крв во споредба со таа болна белина на нејзината кожа.³

Ја гледа и бавно го дрнка, ако е тоа дрнкање воопшто: само поминува со прстите преку набрекатата главичка, одвреме навреме влечејќи ја кожичката горе-долу и, на свое огромно чудење, чувствува оти може да сврши. Како кит, што би рекле старите Грци. До што има сок во себе, до што има течност, крв, сперма, сè му се повлекува надолу, забрзано шурка, и Ангел Биков чувствува дека може да сврши наеднаш.

А не сака. Сака да потрае тоа благословено чувство на напнатост, кога трае впечатокот дека сè во него расте и се затврднува речиси до болка.

Љубов Алексеевна Горчинова навистина е најубавата путка во Москва. Сета е составена од толку складни делови, што тој не може со сигурност да определи што повеќе сака кај неа: тие полни усни, што понекогаш во знак на лутина знаат да се соберат во црвена мала точка; тие топчести гради на кои, кога ќе ги заринка длабоко забите во нив, остануваат црвени отпечатоци, кои, веднаш потоа, пред неговите очи, преминуваат во некое темно сивило што се шири по кожата како јасни знаци на алергија, по таа кожа што секогаш го потсетувала на истурено млеко по градските улици; па тој стомак, па тој величествен газ, пред кој секој што ја запознал паѓа на коленици.⁴

- Ако не ме бакнете, јас не ќе можам да возам!⁵ Тоа беше сè што **и** рече кога за првпат Љубов Андреевна седна во неговиот автомобил. Таму, пред ресторанот „Черномушкин“.

Го гледаше прашално: се шегува ли или тој тоа сосема сериозно? А Ангел Биков никогаш во животот не бил посериозен: кога ја виде во таа бела бундичка, во тоа тесно кожено здолниште припиено до нејзините бутони и нозе, тој го загуби здивот.⁶ Знаеше дека сака само едно: да го бакне! А Љубов Алексеевна го гледаше зачудено и навистина не знаеше: се шегува ли тој со неа или ова што го вели го вели сосема сериозно.

- Јас тоа најсериозно – **и** рече.

Таа се насмевнува, ги крева рамениците и го допира со усните до образот. Ништо: само мал допир на предзимско ветре.

- Би сакал тоа да трае подолго! - ја замолува.

Таа пак ги крева рамениците, како да сака да каже: мене тоа, на крајот на краиштата, ми е сосема сеедно. И пак се наведнува кон него. Тој утро се врти и нејзините усни ги допираат неговите. Љубов Алексеевна не реагира никако: остава тие да бидат составени неколку мига, меѓутоа, кога тој ќе се обиде да го вовлече јазикот во нејзината уста, таа брзо се повлекува,

- Не сакам брзи луѓе! Љубам јаболка, му рече. Кога беше тоа: пред неколку недели, пред повеќе години или пред неколку столетија? Сеедно - тој никогаш не разбра што сакаше со тоа Љубов Алексеевна да каже: Љубам јаболка! А да ја прашаше, ќе беше бесмислено.

Се врти кон неа. Сака, о, господи, колку само сака да **и** го даде в раце, да му го почувствува, да го стегне со прстите, да му го види! А тој да го повлекува напред-назад, додека не осети како сите сокови му се спуштаат во тој вкочанет дел од телото и како се натпреваруваат меѓу себе кој попрво ќе летне кон белото тело на Љубов Алексеевна. Ја допира со него по нозете, по рацете, ја дупчи по телото, нежно сака да ја преврти на грб и да влезе во неа додека таа сè уште спие, не можејќи толку лесно да се разбуди. Ја бакнува по цицките, ја стиска по бутоните и телото, со едната нога сака да **и** влезе меѓу нозете и да **и** ги рашири, меѓутоа, таа, изморена од синоќа, од сè она што се случуваше синоќа, од вињакот што го испи, се грчи сè повеќе и сè полута се обидува да се оддалечи што подалеку од него.

- Љупче - шепоти Ангел Биков. - Љубов моја – повторува - опушти се!

Чувствува дека е будна: таа се врти на другата страна и се завиткува со ќебето. Никогаш не била толку далеку од него како сега. Сака со прстите да **и** помине по грбот, да ја допре, да ја бакнува под мишките, меѓу нозете, по стапалата. Напразно сака. Таа е обвиткана со тоа тетексово топло, волнено ќебе, далеку е од него стотина светлосни години. Ангел Биков не може да го допре нејзиното голо тело, не може да дојде до него. Таму каде што ќе успее да ја вовлече раката до неа се среќава со отпор, со бегство кон другиот крај на креветот, до сосема другиот крај на светот. Лута, изморена исто така, Љубов Алексеевна едноставно не сака.⁷

Изморен е. Не од тоа, туку од некое внатрешно неспокојство што го исполнува. Чувствува како сите сокови се враќаат на старото место, како таа заедничка покренувачка сила се распоредува рамномерно назад по телото. Ангел Биков убаво чувствува како му мекнее и како му паѓа. Му станува сè помек и помек. Се смалува. Веќе лесно му се витка под раката, тој дури сега и да сака да го издрка не ќе може, зашто онаа позната рамнодушност што поначесто го блокира, еве, повторно го разјадува однатре. Веќе е сосема сигурен: пак не ќе може, повторно, како и толкупати досега!

Љубов Алексеевна се подигнува на рацете. Не гледа во него. Потпрена на перницата, обвиткана со ќебето, таа ни лута ни задоволна, ни несреќна ни насмевната, се свртува кон него:

- Те молам, однеси ме дома!

Сонцето ја прска со првите зраци и таа, штотуку разбудена, му се чини уште поубава и побела.

- Толку рано? - ја прашува.